

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára		Felélő szerkesztő:	Laptulajdonos és kiadó:	Kéziratokat nem adunk vissza.
Egész évre	8 K	OSZESZLY M. VICTOR.	BALKÁNYI ERNŐ.	Szerkesztéséig és kiadóhivatalt: Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendva.
Fél évre	4	MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.		
Negyed évre	2			
Egyes szám ára 20 fillér.		A nyitlér sora egy korona.		

Az újságíró.

Alsólendva, november 9.

A közelmúltban két nagy pör tartotta izgalomban a közvéleményt. Az egyik a német birodalom székhelyén, Berlinben zajlott le és az egész művelt világ sajtóíjait foglalkoztatta, a másik aligha terjedt túl hazánk határain, de érdeklődésre már csak azért is számot tartott, mert ugyyszólván előcsatározása volt egy nagyobb pörnek, amely már a nyomozat stádiumában is széles hullámgyűrűket vert maga körül.

Hogy mik voltak e pörök előzményei, arra főlegesen kiterjeszkednünk. Tudja azt mindenki, aki újságot olvas. A bíróságok ítéletével nem szándékoznak e helyen foglalkozni, nemcsak azért, mert ebben a tekintetben tilalmat szab tollunkra a törvény, de mert e cikk más csapáson kíván haladni. Ez a csapás sáros is, rögös is. Igaz ugyan, hogy az egyik oldalán vezet valami szűk, kacskaringós ösvény, amelyen az, aki félt a laktópánját, száraz lábbal is keresztülvergődhet, főképpen ha a nadrágja zárást is jól feltűri. De akinek sietős az útja, aki kevésbé törődik azzal, hogy a cipője megtartja-e a fenyét és a kivasalt nadrágja szarát se félt nagyon, — az bizony, mire az ut végére ér, éppenséggel nincs udvarképes állapotban. Ha valaki így lucskosan, fáradtan meglátja, azt hihetné, hogy utonálló és riadtan már-már menekülne előle. De ha azután bepillant a szelid, ragyogó

szeme közé, látja, hogy kellemesen családott. Hiszen csak az ut volt csatosak, amelyen jött és az utonállónak nézett halandó csak azért lett lucskos, mert nem a száraz, kacskaringósabb ösvényt választotta, hanem a sűppedékes, egyenes csapást.

A hivatásának magaslátán álló újságíró útja ez. Aki közüllik az események pusztá regisztrálására szorítkozik, és jó messziről elkérli mindent, amiből csak a legkisebb kellemetlensége lehet, az mindenesetre a kacskaringós, száraz ösvényt fogja választani. De aki nem riad vissza attól, hogy mindig az igazságot keresse és ennek lázas kutatása közben ne kiméljen se hatalmasokat, se földi kincsekben dúsalkodókat, és a sűppedékes, de egyenes csapáson fog haladni.

És valljuk meg őszintén, az igazi újságíró tevékenysége nem merülhet ki az események lélek nélküli felsorolásában. Még abban sem, hogy levonja az eseményekből a következtetéseket. A valódi újságíróknak irányítania kell a közvéleményt, és pedig a maga józan, becsülettel, őszellen és hazafias felfogása szerint.

A korunkban különösen divó antiszocializmust főképpen az a körülmény növeli és szítja, hogy a magánbecsület érintésétől sem riad vissza. Már pedig az általános felfogás szerint a magánbecsület épp oly szent és sérthetetlen, mint a házi tűzhely. Ennek az álláspontnak a helyességét mi sem vitatjuk, de csak addig, amíg a köz-

érdeket nem tangálja. Mielőtt valaki a lelke romlottságával a közéletet alakja korumpálni, legyen ott az újságíró és rántsa le a leplet róla.

Mert a közéletnek tisztának kell lennie. Tiszta pedig csak akkor lehet, ha becsület és makulátlan emberek állanak a fórumon. Aki újságíró létre megéri a közélet porondján a szennyet, holott kezében van a seprő, amellyel megtisztíthatná, az nem is újságíró és nem érdemes arra, hogy kezébe adassék a toll, minden idők legnagyobb hatalmassága.

De éppen ezért, mert az újságíró tolla oly hatalmas tényező, főltte óvatosságnak kell lennie annak, aki forgatja. Találomra felfeszítenie senkit sem szabad. De hogya kezében vannak a bünyösség elvitathatatlann bizonyítékai, tegye meg a kötelességét. Igértet ne csábítsa, fenyegetés ne riassza, haladjon az egyenes uton, még ha sárban kell is gázolnia.

„S még egyet. Aki erkölcsbíró akar lenni, annak megának is a tiszta erkölcs pieszdesztján kell állania, mert különböző nem elismerés, hanem szánalmam mosoly lesz a jutalma. Az igazság villogó fegyverével csak az harcolhat, akinek sebezhető pontja nincsen. Jaj annak, aki a szöszékről oly igazságokat hirdet, amiket önmaga megtagadott. Dörgő szóval önmét csak az prédikálhat, aki legjobb tudása szerint mindig a helyes utat választotta, mert annak szemében az igazság tüze lobog, annak hang-

Ha majd kidülök...

Ha majd kidülök én is egyszer,
Mint révtelen közköztana;
Ha majd végképen kimerülök
S nem kell dolgozni már soha:
Vigyetek el a városomba,
Temessetek a lankás dombra,
— Szőlőket volt, de kivesszét
S az embernek kertje lett.

Aludni jó lesz ott nékem,
Az édes szőlőföld alatt,
Melyből az enyém nem lett semmi,
Csak az a keskeny földdarab;
Ismérsz szél zug fölöttem,
És szellemek járnak köröttem,
— És hozzá is közel leszek,
Ki a világba kergetett.

A koffer.

— Egy író titkos írásából. —

Írta: BRÓDY SÁNDOR.

(Az „Alsólendvai Híradó” eredeti, jogosított közlésménye.)

Egy új kofferem van, az angol borszák, a lehető legszolidabb munka, Bécsben vettem. Mióta az eszem tudom, mint radikális magyar író, mindig szídtam Bécsét és mindig vágyakoztam arra, hogy vajha egy igazi angol koffer vehetnék, olyant, amilyent csak bécsi kirakatokban láttam.

Vége itt van, megvan és úgy érzem, összes ambícióim közül ez az egyetlenegy, amelyet elértem. Férfikorok vagyok, sőt valamicséves a koron túl és be kell vallanom, hogy a szerencse nem viselkedett hozzám valami élénységes módon, ügyetlen sem volt éppen; voltak, akik azt terjesztették rólam, hogy tehetséges, eszem és éppen nem rossz külső megjelenésem van; mégis, az összes ingatlan és ingó tárgyak között, amelyre vágytam, csak ez az egy lett meg, ez a koffer.

Nem utazom vele; nézem. Az életre való berendezkedésem összes és egyetlen tárgya azt az illúziót kell bennem, hogy sokálta előkelőbb ember vagyok, mint amilyen voltam. A komoly jómód és a berendezkedett polgár hatását teszem magam magamra. Ha vasuton ülök, ha megérkeznek oda, ahol születtek, ha a kis város ablakáiból néznek, — szokás szerint — amint bevonulok és látnák az angol tászkát, így szólnának egymáshoz az ismerőseim:

— Ni, az író. Olyan tászkája van, mint egy nagyváradi kereskedőnek vagy ügyvédnek. Mégis vitte valamine. . .

Amióta megvan a kofferem, tényleg azt hiszem, vittem valamire. Egy kétfőtörös ládával jöttem föl Budapestre és egy százkoronás bőrrönddel megyek ki belőle. Mert — hiába minden és a nyugodt, polgári berendezkedés — mégis csak kimegyek. Engem, mint értéktelen hulladékot, annak idején szépen beraktároznak a föld alá, a szép koffer pedig itt marad. Sokkal, sokkal tovább fogja élvezni a napot és a levegőt, mint én. Irigylekdem a nyomorult és biztosan

őreg yorkshirei sertés bőrből készült tárgyra, a mely se el nem áthat, se el nem éghet, alakját meg nem változtathatják, szolidabb és biztosabb mint a vas. Utánam megmarad, mint a monumentum. Talán az egyetlenegy, ami belőlem és tőlem megmarad. Utalatos egy alkotás, ráilok, mindhiába, a papírosok, melyek ez én monogrammmal vannak ellátva, nem állhatják ki velem a versenyt. Nem masszívak, a pillanat szülte őket, gyakorta csak a pillanatnyi szükség. Az örökkévalóságra gondoltam és a mániák irtás. Törékvésem tied volt, halhatatlanság, de meghaltam volna éhen, ha hiú maradtok hozzád. Pont tiz ilyen regényeket és egy százezer forintos kriptát kellett ősszerínom a — kiadómnak.

Nem panszokodom, itt a kuffer; a szép, az előkelő. Mintha valami mágnessá állíturte is volna. Mintha valami föld — a megingathatatlann, a biztos föld — járna vele. Néhány hold csak, ahol a végén kertészkedhessem. Javíthatatlan optimisták és könyvelmi pazariók vagyunk mi magyar írók, ilyen nem nekünk való tárgyakat vásárolunk és hitellel vacsorálunk kávéházakban. Ha csak egy kicsit takarékoskodnánk — az adósságainkkal. De ki hiszi el rólam, ha a vasuton lát — „ezzel!?” És ki fogja elhinni zültságotomat, amikor fölveszik nálam a hagyatékai leltárt és a rubrikákön keresztül írják:

„Egy angol borsónd.”

Vajjon kire marad? Kire hagyjam? E pillanatban még rendelkezem vele. Azaz hogy nincs jogom, természetesen az örökösöm, az őt fiamé. Remélem, nem vesznek össze rajta és át-

ját az igazságba vetett mélyes hit regezteti meg. És csak ez a láng, ez a hit az, amelyet milliók lelkebe át lehet plántálni, dicsőségére a sájtónak és hűséges bajnokainak egyaránt.

Közös konyha.

Az egész országot uralta drágaság és eszélémmérők közepett két szó adhat ma már csak némi vízeszálalást a drágaság által kifosztott, eszed által agyonbontozott háziasszonyoknak és gardáknak. Amióta csak megszűntek Nagybecskerekben ez a fogalom, napról napra nagyobb téri hódít magának és nemcsak a az eredmények fogják heigazolni, hogy teljes joggal. Ma ugyanis, mikor a kenyér, a hús mérédrága, mikor a háztartási cikkek és eszközöknek 25—30%—al emelkedett az ára, mikor egy valamine való ruhadarabért egész vagyont kell kiadniuk, — kell és szükséges olyan eszközökör gondoskodniuk, a melyek megmentsenek bennünket egyesek kizsákmányoló főrevékétől, amelyek hivata legyenek igazán a közönség, érdekeit szolgálni.

Az odaj napokent fokozódó hullásdraágaság ellen néhol társulási mérszárak fölállításával igyekeztek védekezni, másból szövetkeztek által akarták a bajon segíteni. A leghegyesebb dologt azonban a közös konyhában a nagybecskerekiek találták ki. És nagyon helyesen. Ha ugyanis védekezni kell azon áramlatok ellen, melyek veszedelmel fegyenek bennünket, védekeznünk egy csapással — ha lehet — valamennyi ellen. Már pedig a közös konyha mindezt a dologt szolgálja. Mindenekelőtt %—okban kifejezhetőleg a mai kereseti viszonyokhoz képest ma már törhetetlen drágaságot. Ez ellen nem szólhat senkinek, mert mindenkinek be kell látnia, hogy nagyban előcséberit kaphatunk meg szükségeseket és hogy 20—30 család közös étkezése sokkal kevesebbet kerül együttesen, mintha külön-külön főz valamennyi. Megszünteti aztán az ádatlan eszélémmérít, amelynek minduntalan ki van téve mindenki. Legelőképen pedig segít az intelligens tisztviselő osztálynak, melynek nem emelkedett fizetése ma már sehogyssem felel meg a drága élelmiszeryoknak.

Beltátek ezen körülmény fontosságát a nagybecskerekiek s követőjük akadt számos. — Budapestest, Nagykanizsán tárgyalnak már a közös konyha érdekében. Temesvárott már a másodikok állítják és mendenütt csak halásan gondolnak azokra, kik ezen eszémnek lélet adták.

Vajjon nem volna-e nálunk is áldásos egy ilyen intézmények — kistételese? Az a 40—50 tisztviselő, tanító-család, ki minden tekintetben legjobban sminly az irfartozs drágaságot, nem tömöríthetne-e össze, hogy egyesülvé könnyebben megbíróhassanak a mindjobban fegyetvé veszedelmel? Ha volna egy intézményük, mely

adják a legnagyobbak, mint fidei komikumot, mint lafidumumot, mint mindet, és a fu utáni fog vele, másztra is ezzel meg, amikor én már nem leszek. És akkor nem lehet megosztani a konyhák, mint az én boldog időmben, sőt már nem csokoldozhatk egyelőre, talán nem is igen tud többé. A fiam mezelődni és bölcselkedni fog, tárgyart keres, megtájtálja a koftert:

— Az öregé volt. Maga már nem ismerte. Nem vesztett vele sokat, az öregben sok volt az originalitás, de a tartalom kevés. Nem tudott megtartani semmit. Milliókat szerzhethet volna, ha ilyen kuffereket csinál vagy elad. E helyett azonban prózában dalolt és — kuffert vett.

— És a munkánkn tulajdonjoga?

— Azt eladt a kofterkároért. Nem sokkal többért. De nem is sokkal többert.

— És hol van a takaró?

— Azt kiszolgáltatták a kedvesnek, egy nagy széniszonyok — Derék, komoly kuffert, nem is méltó hozzád, hogy ilyen betegen igazodni fantáziámat. Megpróbálók a határod alatt józanul gondolkozni rólad és sok más egyébről. Nem volna-e jó új élet kezdeni, hozzád idomulni, még van vagy tíz esztendőm, izeg-habog, mint szatós és áldandók a gyermekeim, nem átkozna meg az egy szál szoknyában itt hagyott feleségem.

megvéd a kizsákmányolástól, bizony nálunk is nagyon javulnának a viszonyok. Az élet közönsége közelebb hozná a ma egymástól idegenkedő embereket. Egy célért, egy eszméért küzdené nagyobb lenne az összetartozandóság.

Rajta tehát! Okuljunk az előtünk álló jó példán. Állítsuk fel mi is a közös konyhát, mely csak hasznos lehet mindazokra, kik most a piac drágaságát kénytelenek nygmit.

Ha pedig belátjuk, hogy az étkezés közönsége csak hasznos lehet azok, az eszmét bővívte tudunk oly szövetkezést létrehozni, mely mind ruházati, mind telmérzti, mind fizetésit igényelket teljes mértékben kielégíthet.

Egyesüljünk tehát mi is. Közös érvel könyvünk a bajok orvoslása s ha egy-akaratlat közös érdekekben mindent előkötünk, ami rajtunk csak segíthet, a jó eredmény bizonyosan meg fog lenni.

Egyről-másról.

Amerika az erdetiségék és furcaságok hazája. Amiórl mi, gyarló európaiak álmodni sem merünk, mert abszurdumnak tartjuk, azt egy kézelgyessel megteremt a leleményes amerikai, akire nagyon rállik az a szokásomlás, hogy meg van kenve mindenfélre zsírral. Ilyen egy leleményes, de amellett fötönösen szemtelens amerikai a Chicagoban élő Glúck Asher ur. Olvasónk között kétszégkivül kevesen vannak, akik e birtokosról, aki Orosz-Lengyelországból vándorolt Amerikába s jelenleg az „Éltrendzer Egyszerűségnek” chikagói apostola. Ha Glúck ur, aki különben annyira buta, hogy irni-olvasni nem tud, a mult napokban bele nem állt orrá az újságyszerkesztés dolgába, vagyis nem akar mindenáron lapkiadó lenni, a kutyá se vesz létezéséről tudomást. De Glúck ur lapkiadói babérok után kérozódik, és ezért muszáj öt észre venni. Közöttét egy pályázat hirdeményt, melyben szerkesztőt keres, meg pedig a javából. Nem kíván se többet, se kevesebbet a szerkesztőtől, mint ezeket: 1. a szerkesztő 3 dollár hetibérbért (7 ft 15 kr.) köteles ellátni a lapot; 2. a szerkesztő 2 dollár és 50 centnél drágább öltözetet nem viselhet; 3. cipőt, harisnyát vagy másfajta lábbelit nem huzhat; 4. húst és részégőt tilt nem élvezhet; 5. naponta legkevesebb 8 órát dolgozik. — És ezért a semmiségrt Glúck Asher ur fizet — o sancta simplicitas! — 7 ft. 15 kr. Egészben 7 forint 15 krajcár. Hogy akad-e olyan bolond, aki Glúck urat boldogítja, azt tán ő maga sem hiszi, mert az újságírás meg Amerikában sem sülyedhet a Glúck urak személyének alacsony nivójára.

Mai számunk egy másik helyén egy levelet talál az olvasó. Csak amolyan keresetlen szavakból van összeállítva, nem tartalmaz semmi újat, csupán annyiban érdekes, hogy az éjszakai őrség zaporítását és a lakosság éjjeli nyugalmának biztosítását ez egyszer nem mi sürgetjük, hanem a Szentjános-utca lakóinak egy igen nagy része. Azok panaszokból, azok kérések fogorvósdást, és ha egyszerű polgárnál is a városnak, panaszokat nem szabad figyelmen kívül hagyni. Olvassak el sorokat az intéző kóroék, és mi hisszük, hogy módját ért a hasonló panaszok megszűntetésének. Mert hogy a kurjongatás kedvé, mulatósi útirak a város bekéjének rovására estétől hajnalig vagy huszoz felzavarjanak álumkóbból, azt elnezik Gosztolan, de Lendván bizony nem. Itt két módját talájják az emberek a rend és béke biztosításának: vagy elbánnik a hatóság a csendzavarókkal, vagy elbánnak a lakók maguk, de ugy ám, hogy néhány fiurnak örökre elmegy a kedve az éjszakai hősökösdéstől.

Nyakunkban a tél, beköszöntött a hideg, a szegény ember veszedelmé. Akik egész nyáron titton izadtunk s akik érszényénel csak a menkő laposbáb, dideregve húzódnak meg odahaza s köszöntjük az ismerős szomszédot: brr, de hideg van! Aktuálissá lett a szén kérdés, a melegruháké, mert bizony még nyáron uszóndrágában is eljárhatunk, addig most télfelöltöben is vécog a fogunk. Hol a boldogság mostanában? A kétszégkivül a barátságos, meleg szobában. De ki beszélhet erről? Aki ismeri a meleg szoba élvezetét s nem furakodik elébe a szénkerészek az éle-

lemkérdés, mert bizony sokan vagyunk, akik ehhez is fázunk, fázva is éhezünk, ha bekopog ajtónkon a tél. Brrrr...

Alsólendván legutóbb a szellemidézés kapott lábra. Szellemet idézt ur és paraszt, urnó és szolgáltató, mert Alsólendván ez most a divat. Van keletjük a háromlábú asztalokkáknak, mint a jó és rozszellemek közöttiének, melyet vidám társaság áll körül, várva a jóvendómódo szellem egyes meglelésénél.

Jó magam is szeretek a szellemekkel barátságba keveredni, megidéztem tehát háromlábú asztalomban a szellemek legjobbjait! Éjfel volt, mikor először koppanthat az asztalom. Miután üdvözöltem, feltettem a kíváncsi kérdéseket:

— Bevonul-e Alsólendvára valamikor a jó óhajot katonaság? Mert a vár íresen, mi pedig tele reményekkel várunk rá. S ha igen: hány esztendő múlva?

(A szellem a sirmál is mélyebben hallgat, csak valami kacagásféle észleltet. Tehát a katonaság — fuccses.)

— Kedves szellem, ha katonaságot nem is kapunk, az nem baj; de mondd meg nekem, hogy az acetillen-világítás ügyében 3 évvel ezelőtől hozott városi határozat hány év múlva érik meg annyira, hogy lesz belőle valami?

(A szellem meg se moccan, de hangosan nevet. Tehát a világítás is fuccses.)

Vajjon hány év múlva szaporíjják a rendőrök létszámát s mikor kapnak jobb fizetést? (Csend. A szellem még a lélekeztét is visszafojtja.)

— Átvédlik-e valaha elemi iskolánk állami s lesz-e valaha leánypolgárok? Mikor? (Csak a fogam vacogása hallatszik, más semmi.)

— Hány év múlva kapunk telefont? Es vajjon lesz-e állami postánk valaha?

(A szellem ismét nem szól, csak sóhajtozik.)

— Rendzik-e valaha a vasuti utat? Csökentik-e valaha az adónkat? Megéri-e egyik ember a másikat? Meddig tart a drágaság? Fejmelek-e Beilatinus meg pap nélkül? S ha igen, mikor?

(Félelmetes csend. Tehát — fuccses mindennek.)

Próbáknep felteszem az utolsó kérdést: — Kedves szellem, azt mondd meg hát: hány évig marad Alsólendva a régiben? (Az asztala csodálatosképp megmozdul, a szellem szintén megmozdul és vezet gyorassággal kopog... Egy... kettő... tíz... husz... száz! Minden koppanása egy-egy évet jelent. Megolvastam: egy órán belül 250-et koppanított...)

Hangok a Szt.-János-utcából.

— A közönség köréből. —

Hogy minő visszáz állapotok uralkodnak — különösen a külső városrészekben — éjszaka-kántin a közösend körül, erről már sokat írtunk. Ujjában a Szent-János-utcai panaszokból, a mit a következő levél is világosan bizonyít:

Tisztelt Szerkesztő ur!

Már hetek óta olvasok becses lapjában aúrol, hogy a város éjszakai nyugalmát a korhely emberek minduntalan megzavarják, — de a felít ki kint a Szent-János-utcában, ahol az éjjeli-öröket csak hirből ismerik az emberek, egy idő óta rendszeresé vált az éjjeli esztendőhírítés. Érelen, kevésbé művelt fiatalberek végigordíjják az utcát, letépi a kerítéseket, megrongájják a házakat, természetesen mindezt óriási lármával. Egyik szomszédom el volt a városbíróhoz panaszt tenni ez ellen, de a városbíró nem segített a baján, hanem azt válaszolta, hogy neki ehhez semmi köz. Hát akkor kihez forduljunk?

Kérem ezt a levelemet b. lapjában közzétenni, talán mégis lesz neki fogantaja. Ha pedig ez sem használ, akkor majd mi magunk fogunk ennek az állapotnak végre jani olyképpen, hogy az éjszakai esztendőhírítők egy-két ponnal megtaníjuk a tisztességre.

Tisztelettel
Weinberger Ödön, kereskedő.

Tessék urak megszívlelni a fentieket!

T. Olvasóinkhoz!

Az utóbbi hetekben ismét gyakran előfordult, hogy olvasóink közül egyesek — a lap szellemi részében megjelenő közleményeket BaI kán y Ernő urnál, a lap kiadó-jánál reklamálták. Ezzel szemben kötelességem tartom kijelenteni, hogy az „Alsólendvai Híradó” szellemi részében, nevezetesen a vezércikkőll a hirdetés rovatig, mindennemű közleményért (érintsen az bárkit), akár egyesek előtt, akár a hatóságok előtt engem illet a felelősség s azért a lap kiadója felelősségre senki által nem vonható. A kiadó ur hatáskörében csupán a megjelenő hirdetések tartoznak, a szerkesztésbe ő be nem avatkozik, — ezért kérem t. olvasóinkat, hogy a közleményeket illető utalgos reklamációikkal és panaszakkal őt ne terheljék.

Oszesly M. Victor
felelősszerkesztő.

HIRESK.

— **Vármegyei tisztújítás.** Zalavármegyében az 1901 év dec. hó 16-án tartott tisztújításokon az 1886. 21. tc. 79. §-a értelmében hat évre választott tisztviselő megbízatása folyó év végével lejárván, a hivatkozott szakasz értelmében választás után betöltendő tisztviselői állások ez év végén megújresndek. Az állásokra a pályázatot most írta ki a főispán, mely szerint választanak: egy alispánt, egy főjegyzőt, kilenc aljegyzőt, egy tiszvi főjegyzőt, egy városzei elnököt, egy városzei főnökök, tizenhárom fogszabórt és tizenhárom szolgabírot. A választást a f. évi december hó 16-án tartandó törvényhatóság közgyűlési éji meg.

— **Áthelyezés.** A soproni posta- és távüzenetüzem igazgatójartarmay Károly zalagerzezi postaelőnőrt saját kérelmére Szombathelyre helyezte át. Hartmayr Károly volt az első távüzenet Zalaegerszegen. A távüzenet létesítésekcor ment oda és közel 37 éven át működött ott. Tisztársái bucsuklakomát rendeztek tiszteletére.

— **Eljegyzés.** Bárdos Lajos iklödi tanító eljegyezte Horák Odón lendüfavai uradalmi műasztalos leányát, Mariska kisasszonyt.

— **Kinevezés.** A csákványai tanítóképzőintézetnél Margity József nyugdíjazásával megüresedett igazgatói állásra Zrínyi Károly csákványai tanítóképző-intézet tanár nevezte ki miniszter.

— **Közgyűlés.** A Zalavármegyei Gazdasági Egyesület, ugys mint Zalavármegye Központi Mezőgazdasági Bizottsága e hó 11-én délután 9, illetve 10 órakor Zalaegerszegen saját helyiségében rendezte közgyűlést tart. Táragsorozat: 1. Állásfoglalás a szerb marhahibához és az erőkarnyámi kivitteli tilalm tárgyában. 2. A Tapolcavideki Gazdákör átirata a szőlőjégekcor elleni biztosítás kedvezőbbé tétele érdekében. 3. A Nagykakizasi Gazdákörének a Gazdák Bizotosít Szövetkezetével kötendő szerződésre vonatkozó megkeresésének tárgyalása. 4. A Magyar Gazdaszövetség megkeresése az Amerikába kivándorló honfitársaink visszatelepítésre tárgyában. 5. A m. kir. pénzügyminiszter rendeletének — az élelmi cikkek és lakásviszonyok rohamos drágulása következtében súlyosabbá vált megélhetési viszonyok előcsóbbá tétele — tárgyalása. 6. Az 1908. évben Londonban tartandó magyar kiállításban való részvétel módozatának megállapítása. 7. Folyó ügyek, indítványok.

— **Segítség a kecskesi tűzkárosultaknak.** Mióta a nevezetes kecskesi tűzeset számos családod koldusbotba juttatott, azóta lapunkban folytonosan gyűjtöfiknek, hogy a szerencsételenk nyomorát némilig is csökkentük. Kicsike volt az összeg, mely e célra bejött, de legalább ezt szivesen adták azok, akik adták. Ugy tervezük, hogy további intézkedés végett az alispáni hivatalnak kilödjük be a pénzt, de az összeg csekélyeége s az előrelátó hosszas eljárás miatt megváltoztattuk szándékunkat s közvetlenül nyújtottuk át a kecskesieknek a könyörödmányokat. Vasárnap délután eszököltük Kecskésben a kiosztást, mely alkalommal segítségben részestül 19 tűzká-

rosult gazda, névleg ezek: Rákos József, Tóth József, Szabó István, Szabó Mihály, Tópták Ferenc, Horváth Mihály, Rákos Pál, Horváth József, Kostánczer József, Sifter József, Horváth János, Tóth Ferenc, Hüszk Rákosi, Lengyel József, Varga Ágnes, Tóth János (katona), Pauer János, Tóth Pál és Lemmer János.

— **Táncskola.** Merkl József ökl. tanítóműva vasárnap este a Korona nagytérmeben közöze táncgyakorlatot rendez. A táncgyakorlaton bárki részt vehet 40 fillér lecke-díj, illetéleg zene-pénz ellenében. Kezdeté 8 órakor. — Az estélyt annál is inkább szivesen ajánljuk a szülők és fiatalok figyelmébe, mert itt módjuk lesz meggyőződni a növendékek ügyességéről s arról a tapintatról, a melyel Merkl mester a jó látogatott iskoláját vezeti.

— **Kéményseprők szervezedeése.** Zala-, Somogy- és Vasmege kéményseprősegei vasárnap Nagykazánban gyűlésre jöttek össze, hogy is egyesítsebe tömörüljenek érdekeik megóvása céljából. Határozatlag kimondták a megalkalást, egyben pedig abban is megállapodtak, hogy a nemzetközi szociáldemokrata-pártól függetlenül, teljesen hazafias irányban fognak érdekeiket küzdeni. A tisztikar megalkalása után bizalmi-ferfiakat is választottak Tab, Bábócsa, Szegivér, Csákványra, Alsólendva, Sümeg és Perlak kikötőitől, majd a Himnusz hangjaival bezárták a gyűlést. — Alsólendvári Dragovics János és Knize János kéményseprő-segedek voltak jelen.

— **A pénzár tolvajja.** Klapecz Antal belalinci kereskedő-segéd nem lévén tisztában az „enyém” és „ted” közötti különbséggel, másfél év óta lopta gazdájának, Weisz Béla nagykereskedőnek kasszáját. A kereskedőnek már régóta fel, ut a gyanus pénz-elűnés, de a legutóbbi napokig nem tudott az okára rájönni. A napokban aztán rájött, hogy a tolvaj Klapecz, a segédje, az „Emléke” által segédjét a templomban is meg odajárt, hatóságok közleggel felnyitatta a ládáját. Nagy meglepetésére a ládában nagyreményű aprópénzt találtak. Bezárták a ládát, azután néhány koronát megölleltek s a pénzárba helyezték. Másnap megnézték a pénzárt, de a koronák nem voltak bent. Eltűntek. Felnyitották a segéd ládáját és ime, ott voltak a megöllelt koronák. Kérdőre vonták a tolvajt, aki beismerte, hogy már másfél év óta lopta Weisz pénzárát s ez alatt az idő alatt nemkevesebb, mint 1000 koronát lopkodott el apránként. — E felfedezés után a károsult kereskedő Klapecz rögtön elbocsátotta, de megbüntetését nem kívánta.

— **Egy urileány öngyilkossága.** Borszalm öngyilkosság híret közlizi Nagykazánról. — Ehrlich Irén, 20 éves nagykorú leány már évek óta szerelmi viszonyban állt egy ottani fiatalemberrel. A legény látszólag konytan udvarolt, a virulós szép leányok, hásszára is igen neki amitt a leány, mert nagyon szeretteit. Egyik nap aztán alaposan kiabárdította a legény. Levetelt ir neki, melyben elmondja, nem veheti feleségül, mert megtudta, hogy a leány tudóveszes. Azt is írta a legény, hogy már azért sem vehetné el, amennyiben a tudóveszesek nem sokáig élnek, ő pedig nem akar mindjárt megözvegyülni. — E páratlan brutálissággal megírt levele annyira megremítette Ehrlich Irén, hogy még aznap kocsin elment a rajki állomáshoz s annak közelében a robogó vonat elé vetette magát, mely teljesen összeroncsolta. Zsebében két levelet találtak; egyik az a levél volt, amelyet a legény írt s amely a halálba kergette, a másikat pedig a leány írta halála előtt a legényhez.

— **Menek, egyre menek...** Az Amerikába való kivándorló hullámai olyan mérvetekéltettek az utóbbi időben, mely ószinte aggodalommal ad okot minden igaz magyarnak. A Cúnard Line hajója jön, meg ujra megy — és néhány ezer emberrel ismét kevesebben vagyunk. Ez év szeptemberében például Magyarországból 10,173 ember vándorolt ki, 432-vel többen mint a múlt év hasonló szakában. Tehát nemhogy csökkent volna, sőt ellenkezőleg emelkedett a fészakhyóg száma. Hova jutunk, ha így megy ez sokáig? Talán mégis lehetne tenni valamit a kivándorlásra kényszerítő nyomor ellen.

— **Halál-ugrás.** Székér Vendel vármegyei szolga szerdán reggel a meghibázban időzött. Hirtelen józ örüllés rohamában dühöngeni kezdett, majd pedig felszaladt a padlásra s onnan fejével letelte a lépcsőháza ugrott. Összeesett koponyájával vitték a kórházba, hol meghalt.

— **A téli hónapokra.** A Tapolcái újságban olvassuk, hogy az ottani Katholikus Kőr igen szép eszmét nemesített meg körében. A téli hónapokban esténként ismeretterjesztő felolvasást tart, belepöjdi nélkül, melyen a vendégeket is szivesen látják, sőt az a törekvésük, hogy minél többen jelenjenek meg. — Ezt az eszmét pártfogására ajánljuk a mi egyesületünknek, sőt speller-t is Húszágy Körnek, mely ezzel a lépéssel egy csapásra megnyerné a közönség rokonszenvét. A szabadlatomások mibenlétét is többször ismertetők lapunkban s olyan formában, mint azt írtek, könnyen nyelhetően. Hivatalnokaink, tanáraink, tanítók, orvosaink, ügyvédjeink és egyéb művel emberek közül nem hiszünk, hogy akad egy is, aki nem szivesen tartana egy-ek szabad-előadást vagy felolvasást, ha erre felkerik. A felolvasásokra nagyon alkalmas volnának a téli, unalmas esték; de mivel a mindennapi ilyen szórakoztató-estéket hamar megunná a közönség, talán lehetne hetenként kétszer tartani. Mindeneset szivesen vennék, ha az Húszágy Kőr, melynek legjobban módjában van ezt lenni, legelőször érdeme szerint az eszmével s legelőször már azt hallanók, hogy a minden másnál tanulságosabb előadások már legelőször megközdöndek.

— **Agonyelőle a barátját.** Urvald Gyula és Császár Zsigmond barizati fiatalemberek vasárnap egy fegyvert szerettek s unalmukban elmentek vadászni. A puskát Urvald vitte s aint ujja véletlenül a kakashoz ért, a fegyver csúslit, meg pedig oly szorcsentlenül, hogy Császár Zsigmond az állát és torakát roncsa szakgatta a tötést. A legylököl fiatalbembér a zalagerzezi kórházba vitték, hol rövid haláluta után kiszenvedett.

— **Várbogyai Ferenc büntüge.** Gaedecke A. fővárosi bankház káraza ez év szeptemberben a zalamegyei születésű Várbogyai Ferenc bankszolga nagy sikkasztást követelt el. A reabiztót 10,430 koronát zsebre vágta s azután azazt a mesével állított be a rendőrségre, hogy a pénz ellopok tőle a Szabadság-téren, ahol egy padon ülve, elaladt. A rendőrség nem hitt a mesének s Várbogyait letartóztatta. Hétvégé volt lejárólzatásba a hiteltel bankszolga, aki konokul megmaradt minden kapacitású dacára azon állítása mellett, hogy a pénz ellopok tőle. Miután tagadással szemben a vád nem tudott bizonyított szerzeni büntőssége mellett, az ügyészség megzintette ellene az eljárást. Hogy szabadlábba került, feleséggel együtt kiköltözött Albertvárra s itt az elsiszkasztó pénzből, amelyet szobaja padlója alá ásoit el, feltűnő módon kötekezniz kezdett. A detektivek, akik még egyre figyeltek minden lépését, csakhamar rájöttek, hogy a sikkasztást pénzből Várbogyai és felesége naponta 50 és 100 koronásokal váltának. Erre aztán házkutatást tartottak Várbogyai lakásán s megtalálták a pénz legnyugabb részét. Várbogyait és feleségét letartóztatták s beismerő vallomása alapján a rövid ideig tartó, megadást követelő ügyészség rognap már vádiratot adott be ellenük és pedig Várbogyai ellen sikkasztás, felesége, szül. Tirász Márka ellen pedig országzás büntette miatt.

— **Elfogott tolvaj.** Még a múlt hó 19-én történt, hogy Bicsék István alsólendvavegyi lakos Balatonberényben, ahol repászedés munkára volt elszövegőde, társait meglopta, azután megszközt onnan. Azóta hiába keresték a különböző hatóságok, Bicsék nem volt feltalálható, migsem most tudomására jött a helybeli csendőrségnek, hogy Bicsék hazajött. Hétfőn a hegyen tényleg megtalálták és letartóztatták.

— **Eltelzéselt.** A legutóbb, mikor Szilágyi Dező színhátszula Sümegen működött, egyik népszámúban nagy szerepet játszott egy számár. Az igazgató szerződettéte egyik váraljai ember vizhordó jószágját. A jeles állat igen kitűnően megállotta a helyét. Necsak a közönségnek, hanem a színhátszerek is csakánál kitűnően lett, minckor ott kórkort és egyéb nyaklángok, ügyészség teté ad hoc „kártares”-át. Mikor a színház a darab lekerült a műsorról, a derek egyes visszakértel vizhordó foglalatosságához. Igen ám, de a files annyira megszokta a dédelgetést életet, hogy ahányzór elhajotta a gazdája a színház előtt, megintpárt és se jó szóra, se ütlegre nem akart mozdulni. A színházek nagyot mulattak a „pogár” veszekedésén, aki végre egyszer csak kibőllet a békétrebőből és nagyot vágta zamara fejére, nem minden célzatosán; nélkül kurjantotta.

— **Ejnye** azt a keserű orvosságát annak a nyavalyás mitvoltnak, mióta színes volt, nem lehet semilyen *bocsólotes* munkára használni!

— **Spingler János.** Van-e, aki e nevem nem ismeri? Nincs. Spingler János neve ismeretes nemcsak itt, hanem egész Zalamegyében — nevezetes betörése óta. Ez az a legény, akit betörésen értek a csendőrok egyik kereskedő pincéjében s miután remittenszék, kissé megéleltek. Akkoriban a megyei lapok elmentették Spinglert, mert azt írták róla, hogy szerlecsőse belehalt. Mi megállítottuk ezt az állítást, most pedig Spingler maga cáfolja meg azal, hogy ismét dolgot ad a csendőrségnek és — nekünk. Legutóbb hóstette: egy templom-ralbás és egy betörés. — Szombaton ugyanis elvna magát, átment Kerkaszentmiklóra. Ott egész nap abban gyönyörködött, hogy a templomba siető átjatosoktól milyen szépen hordják füleiket a perselybe. Addig-addig nézte, mig nem megkívánta a füleiket, — ez pedig nálá annyi, mintha másra a zsebében volna a pénz. Behatót a templomba s ahogy leszáll az est, Spingler a véle vitt lesztő-vassal fölfőrt a perselyt, azután kirabolta. Másnap a rabolt 7 kor. 44 fillért aprópénzt az elvett önkényesen üzletben behaltotta, de hasznát nem vehette, mert rövid idő múlva letartóztatták. Ugyanekkor rablótáru nyúlt, hogy h. 14-én fölfőrté Rath János ny. hönvédszados szóelőhény pincéjét s onnan több értékes tárgyat ellopott. — Spingler letartóztatás után a járásbírósg fogházába kísértek.

— **Fa-lópás.** Erjávéc János gyertyánosi lakos az ottani körjegyzőségolt nagymennyiségű fat lopott. Feljelentették.

— **A muraszederhelyi gyilkos.** Csütörtökön tárgyalta a nagykanizsai esküdtbírósg Baráth Mihály 43 éves muraszederhelyi molnár bünyűjét, aki ez év július havában, előre megfontolt szándékkal — egy gyerektartási perből kifolyólag — őt lövéssel megölte a tőle különváltan élő feleségét. Tudósítónk a tárgyalásról ezeket írja: A vádolt azt vallotta, hogy szorgalmával szép vagyonot gyűjtött, amit felesége elparazolt, azután elhagyta. Ez őt nagyon elkésértette. Kérte az asszonyt, térjen vissza hozzá, de az hajthatatlan maradt. Július 29-én találkoztak a mezőn s rövid szóváltás után megölte a feleségét. — A vádolt súlyos testi sértséret már többször volt börtömben. A szomszédok vallomása szerint Baráth rosszul bánt a feleségével mindig, idősebb-verte, azért hagyta el az asszony. Tanuk vallomása után a vád-és védbeszédre került a sor, minek alapján szándékos emberölés büntetésben mondta ki bűnösnek Baráthot az esküdtbírósg s 15 évi börtönre ítélte. A védő semmiféle panaszt jelentett be.

— **Lelkiismeretes éjjeli-őrök.** Kocen János és Merics Vendeg lenyeltek éjjeli-őrök voltak Alsólakos községben. Egy társukkal, névleg Toplak Miklóssal alaposan beruuga végördítőtök késo este a községet, mire Both Pál esküdt csendre intette a hangos atyafakkal. Azon az idegen beavatkozáson annyira meglöktek a derék éjjeli-őrök, hogy társukkal egyetemben mekítámták az esküdtnek és tetleg hántalmartzák. — Az ügynek a járásbírósgnán folytatása lesz.

— **Akinek nincs télkabátja.** Rózsás János alsólendvai illetőségű borhitelegényt aligha áldotta meg az 1sten télkabátján. Télkabát pedig kell, — így gondolta Rózsás. Egy profán lélek megakadt ennél a „kell”-nél, de Rózsás János nem profán lélek és így nem akadt meg. Hanem Alsólendván való vendégzerpelése alatt kiszemelte Kovács Lajos gónterházi lakos jófajta kabátját s azt egy alkalmas pillanathan elulajdonította, azután pedig hátat fordított Alsólendvának. Amde rajtavestett, mert kiderült a turpissága s most a csendőrség körözi a fázós természetű ifiurat.

Végrehajtó.

A bratonci körjegyzőség nál a végrehajtásokban jártas egyén 4—5 kor. napdíj mellett azonal alkalmazást nyerhet.

Körjegyző.

Cim megtudható kiadóhivatalunkban.

Ajánlható czégek Alsólendván.

(Elofőltékné ingyenes hirdetés-rovata.)

ARKNSTEIN BENÓ fűszer, festék, esomego, liszt, vetemény-magvak, ugyszinten norimbergi, üveg-és porcellán-kereskedés. — Deszka-, építőfa-és szeszraktár.

BLAU SÁNDOR vasúti vendégőle az állomás mellett. Kítűno konyha, jó horok, frissen csapolt sör.

WORTMAN BENÓ rőfos és divatterekedő. Nagy rakat hálóti és tetemetkezi keltekekben.

FARIAGO ISTVAN fodrász.

HORVATH LAJOS fodrász. Illatszerek raktára.

BADER HEIMAN czépsész. Nagy rakat kész férfi-és nő-cipőkben.

ASCHERH JÓZSEF építész, építési vállalkozó. Elvállal építési tervek készítesét, mindennemű építkezést, valamint szakvelemény adását. Tanulmányait előrendű fővárosi építésznek szerezte.

SCHWARCZ KAROLY borkereskedő és szőlő-ügyáros.

REICHENFELD SÁNDOR mézáros, meszkereskedő és berkoesi-tulajdonos.

TÖRÖK SÁNDOR czépsész és borkereskedő.

ÁG ISTVAN vendégőls, Hosszafalu.

MAYER ÖDÖN óras és ékszerész. Nagy rakat élna-ézüst arukban.

WALTERSDORFER HENRIK mézáros és berkoesi-tulajdonos.

BECK MIKSA süteőleje.

POLLAK LAZAR nagykereskedő. Dohány és szivar nagy-áruda.

HEGEDICS ISTVAN eszmadia.

FERENCZY JÓZSEF vendégőls.

WOLFSCHN HENRIK központi kávész.

Öz. TUSKE FERENCZNE vendégőls.

MANDELBAUM MOI rőfos és divatru kereskedő.

NEUBAUER ANDRÁS „Korona” nagyvendégőleje, kávéháza és szállóhája.

Idel Mautner-féle magvak FREYER LIPÓT kereskedésben kaphatók.

WEISZ ZSIGMOND előrendű férfi-szabó. — Kész férfi-és gyermekruhákat gyári raktára.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mesz-és cement-raktára és cementru készítése.

BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.

MUHR LAJOS vendégőle a „Csipkéshez” Hosszafaluban.

Üzlet-áthelyezés.

Értesítem a n. é. közönséget, hogy

óras-és ékszerész-üzletemet

f. hó 1-én az újonnan épült Balkányi-féle házba helyeztem át, ahol mindennemű

óra, ékszer és látszerészeti cikkek

pontos kiszolgálás mellett jótállással kaphatók. Amerikai zsebrők drjba 5 K, pontos szolgálati zsebrők 7 K-től feljebb, ébresztő órák 4 K-től kezdve.

A mai kor igényeinek megfelelően felszerelt javító műhelyemben óra-és ékszerjavításokat elfogadok.

Mayer Ödön, óras és ékszerész.

Egy jó házból való fiu tanoncul fizetéssel felvétetik.

Cim megtudható kiadóhivatalunkban.

Nyomatott Balkányi Ernő gyorsajtóján Alsólendván.

585 1907. veqr. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közzhírre teszi, hogy az alsólendvai kir. járásbírósgnak 1907. évi V. 124 L. számú végzése következtében Dr. Fűredi Lipót ügyvéd által képviselt Baran Adolf javára Bartasiewicz Lajos ellen 300 K s jár. erejű 1907. évi febr. hó 22-én fogantatott kielégítési végrehajtás utján le és föllírgallat és 800 K-ra becsült követező ingóságok, u. m.: koesli, lovak, szena, fegyver és bútor nyilvántar árverésben eladhatók.

Már árverésnek az alsólendvai kir. járásbírósg 1907. évi V. 124 L. számú végzése folytán 300 K. tökököveteles, ennek 1896. évi febr. hó 1. napjától járó 500 K. kamatai, addig összesen 46 kor. 97 filleren bírólug már megállapított köllégségei, beszámítással a már fizetelt 250 koronának, — Turmishan alperes lakosán leendő megtartására

az 1907. november 14. napjának d. e. 10 órája

határidőül kifizetik és ahoz a venni szándékozók ezennel elő megjegyzéssel hívatnak meg, hogy az érteült ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107. és 108. §-ai értelmében keszuepzet fizetés mellett, a legelőbbt ígértnek, szükség esetén becsarón alul is el fognak adni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és föllírgallatják és azokra kielégítési jogot akartak volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. c. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Alsólendván, 1907. évi okt. 25. napján.
Andriescs Lenard
kir. bír. végrehajtó.

628 1907. szám.

Árverési hirdetmény.

Marton Kálmán végrehajtó javára Haas Lipót végrehajtást szenvedettnél az alsólendvai kir. járásbírósg 1907. Sp. I. 153. és 564. számú végrehajtást és az alsólendvai kir. járásbírósg 1907. V. 606. és 679. számú kiküldetést rendelő végzése alapján 47 K. 55 filleryű követeles határalek, úgy 158 K. 81 fill. s járuléka kielégítésre Baksán.

1907. november 13. napján d. e. II óraker

30 zsekre való szena 1200 K. beszeretesben bírói árverés utján fognak eladni követező általános árverési feltételek mellett: Ha a tárgy beszerete nem megírtetnek, az a kikéllásti árón alól a legelőbbt ígért által megvetnek jelentetik ki, meg akkor is, ha más árverelő által ígert nem tetették. Minden tárgy vételára azonal, keszuepzetben fizetendő, melynek fölfizetése után az elárverezett tárgy a véde birtokháza adatik. Ha a legelőbbt ígért a vételart azonal le nem fizetné, a tárgy azonal újabban árveretetik s ez esetben a fizetést nem teljesít árverelőnek a netaláni többletbe igénye nincs, ellenben a netaláni kisebbséget pótolni köteles és az árverés további folyamán reszt nem vehet.

Alsólendván, 1907. október hó 28.

Remenyfy, bír. végrehajtó.

Fr. Kaiser-féle
bregzeni (Vorarlberg) köhögés elleni cukorkák.

kaphatók alulírott győgszerárban.
Ki ezen köhögés elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétkesik saját egészsége ellen. — Kaiser-féle

„Mell-Caramella” cukorkák
fenyőlev, orvosiilag kipróbált és ajánlott szer a köhögés, hurut és gégerkedés ellen. 5245 db közönböző ivóanyagokkal nyitvája ezen szer hathatóságát. — Ezen kítűno győgszerátu cukorkáknak csomagja 20 és 40 fillér, adagja 80 fillér.

Kapható: Füss F. Nándor győgszerárban Alsólendván.